Kategorija II

Tema: „Tragovi prošlosti: Legende, običaji i priče moga kraja“

Jednog kišnog dana bio sam kod djeda. Napolju je padala jaka kiša, a meni je već bilo dosadno. Djed je primjetio da stalno gledam kroz prozor i rekao:

„Ako ti je dosadno, hajde sa mnom na tavan“.

To mi je odmah zvučalo zanimljivo. Popeli smo se starim stepenicama koje su škripale pod nogama. Na tavanu je bilo svega: starih knjiga, kutija, slika, sehara i stvari za koje nisam znao čemu služe. Dok sam razgledao, ugledao sam jednu malu, drvenu kutiju.

„Djede, sta je ovo“?

Djed je prišao, uzeo kutiju u ruke i dugo je zamišljeno gledao.

„E, moj dječače... Ovo nisam otvorio godinama“.

Otvorio je poklopac, a unutra je bio mali, stari bakreni predmet. Bio je taman od starosti, ali se na njemu jos uvijek vidio lijep ukras.

„Šta je ovo“? – pitao sam.

„To je uspomena iz mog djetinjstva. Napravio ga je jedan kazandžija u Sarajevu prije mnogo godina“.

Djed je sjeo na staru stolicu i počeo mi pričati. Rekao mi je da je kao dječak često odlazio sa svojim ocem na Baščaršiju. Tada su zanatlije radile u malim radnjama, a ulica je bila puna zvukova. Najviše je pamtio zvuk čekića kojim su majstori oblikovali bakar.

Dok sam ga slušao, pokušavao sam zamisliti to staro Sarajevo. Bilo mi je zanimljivo zamisliti kako su ljudi nekad živjeli bez mobitela i računara. Djed je zatvorio kutiju, nasmiješio se i rekao:

„ Vrijeme prolazi, ali uspomene ostaju“.

Kada smo sišli sa tavana, kiša je još padala. Sarajevo je izgledalo sivo kroz prozor, ali meni se činilo drugačije. Pomislio sam na sve one stare ulice, zanate i ljude koji su nekada živjeli prije nas.

Tada sam shvatio da prošlost nije samo ono što učimo iz knjiga. Ona se nalazi i u svakoj kući, u starim predmetima, običajima i pričama koje nam ispričaju naše nane i djedovi.

A ponekad je dovoljan samo jedan stari predmet da nas povede godinama unazad. Tog dana nisam pronašao samo staru kutiju. Pronašao sam dio priče o svom Sarajevu. Upravo zato prošlost trebamo čuvati, jer kada je čuvamo, čuvamo i dio sebe. Prošlost nikada neće nestati, dok god postoji neko ko je se sjeća i prenosi drugima.

Želim da se priče našeg Sarajeva i dalje pričaju, jer grad ne čine samo njegove ulice i zgrade, već i uspomene ljudi koji su u njemu živjeli i žive. A dok god čuvamo te uspomene, čuvamo i dušu svog grada.

Ćatić Aid VI-4